Forslag
til
Lov om tandlæger.

(Vedtaget af folketinget ved 3. behandling den 20. maj 1976.*)

Kapitel 1.
Autorisation.

§ 1. Ret til at udøve virksomhed som tandlæge og betegne sig som tandlæge har kun den, der har modtaget autorisation eller i øvrigt har adgang til at udøve tandlægevirksomhed i henhold til §§ 2 og 3.

§ 2. Den, der har bestået dansk eksamen for tandlæger og har virket som klinisk assistent hos en autoriseret tandlæge i 1 år, har ret til autorisation som tandlæge. Denne meddeles af sundhedsstyrelsen.

Stk. 2. Autorisation kan dog ikke meddeles den, der må antages at være farlig for sine medmennesker under udøvelse af tandlægevirksomhed enten på grund af udvist grov uduelighed eller på grund af legemlige eller sjælelige mangler. Autorisation kan endvidere nægtes under de i borgerlig straffelov § 78, stk. 2, nævnte omstændigheder.

Stk. 3. Regler for uddannelse af tandlæger fastsættes af undervisningsministeren efter forhandling med indenrigsministeren.

§ 3. Indenrigsministeren kan fastsætte sådanne bestemmelser om udøvelse af virksomhed her i landet som tandlæge, som er nødvendige til gennemførelse af overenskomster om fælles nordisk arbejdsmarked for tandlæger og direktiver vedtaget af De europæiske Fællesskaber.

Stk. 2. Sundhedsstyrelsen kan meddele autorisation som tandlæge til personer, der i udlandet har gennemgået en uddannelse, som kan ligestilles med den i § 2 nævnte uddannelse. I autorisationen kan fastsættes begrænsninger i den pågældendes udøvelse af virksomhed som tandlæge. Autorisationen kan tidsbegrænses.

§ 4. En læge må ikke praktisere som eller betegne sig som tandlæge, medmindre han opfylder betingelserne i § 1.

§ 5. Indenrigsministeren kan efter forhandling med sundhedsstyrelsen, Dansk Tandlægeforening og tandlægehøjskolerne fastsætte regler om tandlægers adgang til at betegne sig som specialtandlæger.

§ 6. Autorisation som tandlæge kan fratages — og generhverves — efter reglerne i lov om sundhedsvæsenets centralstyrelse.

Stk. 2. En tandlæge kan over for sundhedsstyrelsen fraskrive sig sin autorisation som tandlæge for tid eller indtil videre. Denne generhverves, når en fastsat tidsfrist for fraskrivelsen er udløbet, og kan i øvrigt — også inden for en fastsat tidsfrist — generhverves efter ansøgning til sundhedsstyrelsen, såfremt de omstændigheder, der begrundede fraskrivelsen, ikke længere findes at være til stede.

Stk. 3. Sundhedsstyrelsens afgørelse kan påklages til indenrigsministeren. Afslår indenrigsministeren klagen, kan klageren forlange afgørelsen indbragt for domstolene, såfremt der er forløbet mindst et år efter, at den pågældende har fraskrevet sig autorisationen, eller efter, at generhvervelse senest er nægtet ham ved dom. Indenrigsministerens afgørelse skal indeholde oplysning om adgangen til at begære domstolsprøvelse og om fristen herfor.

Indenrigsmin. 1. s. kt. j. nr. 1975/540/17-15.

*) Se FT: 4805, 7083, 9873, 9988; A. 2913; B. 1601. Lov nr. 276 af 26. maj 1976.